

Sygn. akt VIII U 2040/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
na posiedzeniu niejawnym w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Patrycja Bogacińska - Piątek

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2020 r. w Gliwicach

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do rekompensaty

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 10 października 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) Sędzia Patrycja Bogacińska - Piątek

Sygn. akt: VIII U 2040/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 października 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonej T. S. prawa do emerytury z rekompensatą, wskazując, że ustalono jej prawo do emerytury określonej w art. 184 ustawy emerytalnej, czyli już z uwzględnieniem pracy w szczególnych warunkach. W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona wniosła o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do rekompensaty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczas zajęte stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona T. S., urodzona (...), w dniu 8 marca 2016 roku wystąpiła do (...) Oddział w Z. z wnioskiem o przyznanie jej emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Decyzją z dnia 11 kwietnia 2016 roku organ rentowy przyznał uprawnionej prawo do emerytury od dnia 8 kwietnia 2016 roku, tj. od dnia ukończenia przez nią 55 roku życia, określając jej wysokość na kwotę 1.627,51 zł brutto miesięcznie. Decyzją z dnia 26 kwietnia 2016 roku ZUS dokonał przeliczenia przysługującej ubezpieczonej emerytury i ustalił wysokość świadczenia na kwotę 1.627,90 zł brutto miesięcznie.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o materiał dowodowy w postaci: akt organu rentowego. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie wszystkie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej T. S. nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd rozpoznał niniejszą sprawę na posiedzeniu niejawnym, a to na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. zgodnie z którym Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne, a żadna ze stron w pierwszym piśmie procesowym nie złożyła wniosku o przeprowadzenie rozprawy, więc Sąd nie był zobligowany do jej przeprowadzenia.

Przechodząc do meritum, należy w pierwszej kolejności wskazać, że zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2018 poz. 1924) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Jednakże w myśl ust. 2 przywołanego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W niniejszej sprawie nie było spornym, że ubezpieczona przed dniem 1 stycznia 2009 roku wykonywała przez co najmniej 15 lat pracę w szczególnych warunkach. Należy jednak podkreślić, że od dnia 8 kwietnia 2016 roku ZUS przyznał ubezpieczonej, na jej wniosek, prawo do wcześniejszej emerytury, które to świadczenie ubezpieczona od tego momentu comiesięcznie pobiera. Skoro wcześniejsza emerytura została ubezpieczonej przyznana i jest przez nią pobierana, nie może być wątpliwości, że jest ona osobą, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W odwołaniu T. S. wskazywała, że w jej ocenie należy jej się rekompensata z tytułu pracy w szczególnych warunkach, gdyż tego rodzaju pracy nie uwzględniono przy ustalaniu wysokości należnej jej emerytury. Z powyższym nie sposób się jednak zgodzić, gdyż gdyby nie uwzględniono jej pracy w szczególnych warunkach, to ubezpieczona nabyłaby prawo do emerytury powszechnej dopiero po ukończeniu przez nią 60 roku życia, podczas gdy jak wynika z okoliczności sprawy świadczenie zostało jej przyznane w momencie ukończenia przez nią już 55 roku życia, co wprost świadczy o tym, że organ rentowy przy wyliczeniu emerytury uwzględnił okresy pracy w warunkach szczególnych. Nadto odwołująca wskazywała, że: „z wyliczeń emerytury wynika, że nie był wyliczony współczynnik $R = ? \times K \times X$ ”. Należy zauważyć, że wzór na który powołuje się odwołująca, jest sposobem wyliczenia wysokości rekompensaty, podczas gdy z powodów wskazanych powyżej odwołującej rekompensata w ogóle nie przysługuje. Skoro zatem nie przysługuje jej rekompensata, zbędnym było wyliczanie powyższego współczynnika.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i odwołanie oddalono.

(-) Sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek